

Nr 83.

Av herr **Eriksson** i Sandby m. fl., om beredande av möjlighet för närings- och kommunikationsrådet i Stockholms län att i likhet med företagarföreningar i andra län utöva kreditgivning åt hantverk och småindustri inom Stockholms län.

En omfattande strukturförändring av näringslivet inom Stockholms läns norra delar har ägt rum medförande en successiv utveckling av arbetsmarknadsförhållandena i en för länet synnerligen ogynnsam riktning. Denna strukturförändring har främst uppstått genom nedläggande av en tidigare omfattande bruksdrift, genom försvinnandet av skärgårdsbornas viktiga näringsfång beträffande skeppsart och därmed följande reducering av båtbyggeriverksamhet samt genom den fortgående rationaliseringen av jordbruket. Allt detta har medfört en fortlöpande avfolkning med alla dess konsekvenser i ekonomiskt och socialt hänseende. Denna utveckling har för övrigt karakteriserats bl. a. i motion nr 78 i riksdagens första kammare år 1945 samt påtalats i åtskilliga sammanhang från såväl statliga som kommunala myndigheter.

Dessa förhållanden har sedan länge med oro följts av länets landsting, som år 1948 tog initiativ till ett s. k. närings- och kommunikationsråd, som från början i huvudsak inriktat sin verksamhet på att i norra länsdelen söka befrämja näringslivets utveckling, speciellt hantverk och småindustri. Rådet har i sin verksamhet ofta konstaterat att rätt till kreditgivning åt hantverk och småindustri skulle i avsevärd grad öka rådets möjligheter att medverka till en ny och gynnsammare inriktning av länets näringsliv. Det må i detta sammanhang framhållas att rådet ej i nuvarande konjunkturenläge avser att annat än i vissa undantagsfall syfta till en ren nyetablering av företag för att åstadkomma den önskvärda differentieringen av näringslivet.

Erfarenheterna från denna verksamhet har emellertid visat att en utflyttning från våra större tätorter blivit nödvändig för många företag när det gällt att sänka omkostnaderna och därmed stärka konkurrenskraften. Över hundratalet lokaliseringsärenden har under de senaste åren behandlats, och en hel del företag har också därigenom förlagt sin verksamhet till sådana orter inom länet där sysselsättningsmöjligheter tidigare ej funnits i tillräcklig omfattning. Många sådana ur såväl företagets som samhällets synpunkt sett önskvärda omplaceringar och nyetableringar har emellertid ej kunnat genomföras framför allt beroende på att kreditfrågan ej kunnat ordnas. Vid den konsulterande verksamhet som rådet bedriver har också

mycket ofta konstaterats ett behov av kreditmedel för rationaliseringar, vilket icke minst i dagens konjunkturläge måste anses såsom mycket angeläget. Även i dessa fall har endast ett fåtal kunnat ordna kreditfrågan, medan övriga alltså ej haft möjlighet att genomföra en ofta livsviktig rationaliseringsåtgärd. Man kan icke underlåta påpeka och ifrågasätta riktigheten av att man inom vissa delar av landet, d. v. s. där företagarföreningarna beviljats kreditmedel, skall ha möjlighet att bistå företagare i sådana fall som ovan relaterats, då man inom andra delar av landet med motsvarande företagarproblem ej har möjlighet därtill. I detta sammanhang kan också påpekas att investeringar som göres av företagare, vilka erhållit lån från en företagarförening, enligt Kungl. Maj:ts förordning 1951 nr 794 om särskild avgift vid vissa investeringar § 5 har möjlighet att befrias från investeringsavgift, då sådan, under i övrigt enahanda förhållanden, måste erläggas av företagare exempelvis inom Stockholms län på grund av att lån måste upptagas på annat sätt.

Med stöd av vad sålunda framhållits anhålles,

att riksdagen i ovan nämnda avseende måtte jämställa närings- och kommunikationsrådet i Stockholms län med företagarföreningar i andra län samt att rådet i samband därmed får möjlighet att genom statliga lånemedel utöva kreditgivning åt hantverk och småindustri inom Stockholms län.

Stockholm den 21 januari 1953.

Eskil Eriksson
i Sandby.

Adolf Wallentheim.

Sven Hedqvist.

Carl-Erik Johansson,
Södertälje.

Gunnel Olsson.
